

Tillsyn över vissa installationer för alternativa drivmedel

Sammanfattning

Utskottet föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till ändringar i lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel och i marknadsföringslagen med en lagteknisk justering. Lagändringarna innebär bl.a. att kommunala nämnder ska utöva tillsyn över tankstationer för väte och att den myndighet som utövar tillsyn över installationer för överföring av alternativa drivmedel till fartyg ska få överlåta uppgiften till en fysisk eller juridisk person. Vidare ska marknadsföringslagen tillämpas om en näringsidkare vid tankstationer inte tillhandahåller information om enhetspriser för andra relevanta drivmedel. Lagändringarna föreslås träda i kraft den 18 november 2017.

Förslaget innebär i vissa delar att förvaltningsuppgifter som innefattar myndighetsutövning får överlåtas till ett utländskt organ. Vid riksdagens beslut ska därför 10 kap. 6 § regeringsformen tillämpas, dvs. beslutet ska fattas med minst tre fjärdedels majoritet av de röstande, och mer än hälften av riksdagens ledamöter måste rösta för det.

Behandlade förslag

Proposition 2016/17:207 Tillsyn över vissa installationer för alternativa drivmedel.

Innehållsförteckning

Utskottets förslag till riksdagsbeslut	3
Redogörelse för ärendet	4
Ärendet och dess beredning.....	4
Bakgrund	4
Propositionens huvudsakliga innehåll	5
Utskottets överväganden.....	6
Regeringens lagförslag	6
<i>Bilaga 1</i>	
Förteckning över behandlade förslag	12
Propositionen	12
<i>Bilaga 2</i>	
Regeringens lagförslag	13
<i>Bilaga 3</i>	
Utskottets lagförslag	18

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

Regeringens lagförslag

Riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel,

2. lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486) med den ändringen att 1 § får den lydelse som utskottet föreslår i bilaga 3.

Därmed bifaller riksdagen proposition 2016/17:207 punkterna 1 och 2.

Stockholm den 10 oktober 2017

På trafikutskottets vägnar

Jessica Rosencrantz

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Jessica Rosencrantz (M), Pia Nilsson (S), Suzanne Svensson (S), Edward Riedl (M), Lars Mejern Larsson (S), Tony Wiklander (SD), Sten Bergheden (M), Leif Pettersson (S), Anders Åkesson (C), Jasenko Omanovic (S), Per Klarberg (SD), Nina Lundström (L), Emma Wallrup (V), Robert Halef (KD), Johan Andersson (S), Lotta Finstorp (M) och Lorentz Tovatt (MP).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

I betänkandet behandlar utskottet regeringens proposition 2016/17:207 Tillsyn över vissa installationer för alternativa drivmedel.

Lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel och förordningen (2016:917) om krav på installationer för alternativa drivmedel genomför Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen i de delar som direktivet kräver författningsreglering, jämför propositionen Gemensamma standarder vid utbyggnad av infrastrukturen för alternativa drivmedel (prop. 2015/16:186, bet. 2016/17:TU2, rskr. 2016/17:10). Inom Näringsdepartementet utarbetades vintern 2016/17 en promemoria med förslag till ändringar i lagen och förordningen som krävs för att bl.a. ange vilka myndigheter som ska utöva tillsyn över att lagen och förordningen följs.

Promemorian har remissbehandlats, och den 24 maj 2017 beslutade regeringen att begära in Lagrådets yttrande över lagförslaget. Lagrådet hade inga invändningar mot förslaget. Regeringens lagförslag återfinns i bilaga 2 och utskottets lagförslag i bilaga 3.

Bakgrund

I september 2016 behandlade utskottet (bet. 2016/17:TU2) regeringens proposition 2015/16:186 Gemensamma standarder vid utbyggnad av infrastrukturen för alternativa drivmedel. Utskottet föreslog att riksdagen skulle anta regeringens förslag till lag om krav på installationer för alternativa drivmedel. Lagförslaget innehöll bl.a. bestämmelser om krav på installationer, avgifter för laddning av elfordon, användarinformation och tillsyn.

Lagen och förordningen om krav på installationer för alternativa drivmedel genomför Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen i de delar som direktivet kräver författningsreglering. Den 18 november 2016 trädde bestämmelserna i lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel i kraft i enlighet med den tidsgräns som anges i direktivet.

Avsikten med direktivet är att främja utbyggnaden av en infrastruktur för laddningsstationer och tankstationer inom EU för att i större utsträckning få konsumenterna att välja fordon som drivs med alternativa bränslen men även uppmuntra tillverkare att utveckla sådana fordon till konkurrenskraftiga priser. Med stöd av direktivet kan transportsektorns oljeberoende reduceras och därmed den miljöpåverkan som transportererna medför.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I proposition 2016/17:207 Tillsyn över vissa installationer för alternativa drivmedel föreslår regeringen en ändring i lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel liksom en ändring i marknadsföringslagen (2008:486). Enligt propositionen blir det kommunernas uppgift att utöva tillsyn över att både lagen och förordningen om krav på installationer för alternativa drivmedel följs i fråga om tankstationer för väte. Enligt lagförslaget ska tillsynen utövas av samma kommunala nämnd som utövar tillsyn över tankstationer enligt lagen om brandfarliga och explosiva varor. En kommun ska även få sluta avtal med ackrediterade organ om att det ackrediterade organet ska bistå kommunen i tillsynen. Ett sådant avtal får dock inte omfatta uppgifter som inbegriper myndighetsutövning.

I propositionen föreslår regeringen vidare att den myndighet som utövar tillsyn över installationer för överföring av alternativa drivmedel till fartyg – när det gäller de delar av installationen som är fast monterade på fartyg eller medföljer fartyg vid färd – ska få överlåta uppgiften att utöva tillsyn till en fysisk eller juridisk person. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få utfärda föreskrifter om de krav som ska uppfyllas för att en sådan överlåtelse ska få göras. Förslaget innebär att förvaltningsuppgifter som innefattar myndighetsutövning får överlätas till utländska organ. Riksdagens beslut bör därför fattas i den ordning som föreskrivs i 10 kap. 6 § andra stycket regeringsformen.

Regeringen föreslår slutligen att marknadsföringslagen ska tillämpas om en näringsidkare inte lämnar information om enhetspriser för andra relevanta drivmedel enligt föreskrifter som har utfärdats med stöd av lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel. Sådant information om enhetspriser för andra relevanta drivmedel ska anses vara väsentlig enligt marknadsföringslagen.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 18 november 2017.

Utskottets överväganden

Regeringens lagförslag

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen antar regeringens förslag till ändringar i lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel och i marknadsföringslagen med en lagteknisk justering.

Utskottet understryker vikten av en väl fungerande tillsyn och anser att regeringens lagförslag kompletterar den befintliga lagstiftningen i antagna delar.

Propositionen

Behov av tillsynsmyndigheter

Regeringen pekar inledningsvis på att det varken i lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel eller i den tillhörande förordningen (2016:917) anges vilka myndigheter som ska utöva tillsyn över att lagen och förordningen följs. Av lagen framgår inte heller vilka påföljder som följer på överträdelse av bestämmelserna i lagen eller i förordningen om krav på installationer för alternativa drivmedel. Regeringen konstaterar också i sammanhanget att det i det bakomliggande EU-direktivet inte sägs något om att medlemsstaterna ska utse tillsynsmyndigheter eller om de sanktioner som ska tillämpas i händelse av att bestämmelserna inte efterlevs.

Ett beslut får enligt lagen förenas med vite. Regeringen anser därför att en förutsättning för detta är att tillsynsmyndigheter utses. Det bör således framgå vilka myndigheter som ska utöva tillsyn över att lagen och förordningen följs. Det behöver också preciseras vilka påföljder som ska gälla om den föreskrivna informationen om enhetspriser inte lämnas. Enligt regeringens bedömning kräver utpekandet av tillsynsmyndigheter för vissa delar av tillsynen lagstöd. I övriga delar föreslås att tillsynsmyndigheterna ska anges i förordningen.

Kommunernas tillsynsansvar

När det gäller tillsyn över tankstationer för väte föreslår regeringen att denna tillsyn ska utövas av den kommunala nämnd som utför tillsyn över denna typ av anläggningar enligt lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor, förkortad LBE. Regeringen anser att en kommun som redan utövar tillsyn över en viss anläggning har kunskap om den som bör kunna vara av visst värde även när det gäller tillsynen enligt lagen och förordningen om krav på installationer för alternativa drivmedel. Eftersom tillsynen i praktiken bör kunna göras samtidigt enligt de båda lagstiftningarna hålls därmed även kostnaderna nere för berörda parter till skillnad från om uppgiften skulle

utföras av någon annan myndighet med ansvar för att utöva tillsyn över samtliga olika typer av installationer enligt lagen och förordningen om krav på installationer för alternativa drivmedel.

Om en kommun med stöd av lagen om brandfarliga och explosiva varor har träffat avtal med en annan kommun om att de uppgifter som kommunen har enligt den lagen helt eller delvis ska utföras av den andra kommunen, föreslås att den andra kommunen även ska få utföra tillsynen enligt lagen och förordningen om krav på installationer för alternativa drivmedel.

En kommun föreslås också få sluta avtal med ackrediterade organ om att det ackrediterade organet ska bistå kommunen i kommunens tillsynsuppgifter. Ackrediteringssystemet innebär i korthet att företag kan ansöka hos Swedac om att få bli ackrediterade att utföra kontroller, mätningar m.m. i syfte att bedöma om en produkt, vara, tjänst eller person uppfyller vissa angivna krav. Avtal med ackrediterade organ får dock inte omfatta uppgifter som innefattar myndighetsutövning enligt regeringens förslag. I många fall borde enligt regeringen de ackrediterade organen ha bättre förutsättningar än kommunerna att skaffa och vidhålla kompetens i fråga om de standarder som ska uppfyllas av tankstationerna. Därmed skulle de ackrediterade organen avlasta de kommuner som anser att de inte har resurser att utföra kontrollerna. Om kontrollerna har lett till att tankstationen har fått ett intyg om överensstämmelse som visas upp för kommunen, bör detta innebära en mycket enkel tillsynshantering i kommunen.

Överlåtelse av tillsyn inom sjöfarten

Enligt regeringens lagförslag ska den myndighet som utövar tillsyn över installationer för överföring av alternativa drivmedel till fartyg få överlåta uppgiften att utöva tillsyn till en fysisk eller juridisk person. Det handlar i sammanhanget om installationer, som är fast monterade på fartyg eller medföljer fartyg vid färd. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer föreslås få utfärda föreskrifter om de krav som måste uppfyllas för att en sådan överlåtelse ska få göras.

I 6 § förordningen (2016:917) om krav på installationer för alternativa drivmedel anges vilken standard som utformning, installation och testning av system för landströmsförsörjning till havsgående fartyg ska uppfylla. I propositionen anges att regeringen för närvarande bereder frågan om att ge Transportstyrelsen i uppgift att utöva tillsyn över att kraven följs i de fall där anläggningen är fast monterad på fartyget eller följer med fartyget vid färd. Det formella utpekandet av Transportstyrelsen görs i så fall i förordningsform. Transportstyrelsen är positiv till att åta sig uppgiften men efterlyser en möjlighet att anlita en s.k. erkänd organisation eller ett annat organ för att utföra den praktiska tillsynen i likhet med vad som redan är möjligt enligt fartygssäkerhetslagen (2003:364). En erkänd organisation är ofta ett s.k. klassificeringssällskap, men även andra organisationer kan få ett sådant erkännande och få utföra tillsynsuppgifter för myndighetens räkning.

Regeringen pekar på att det således redan finns en möjlighet att låta myndighetens tillsyn ersättas helt eller delvis av kontroll genom t.ex. erkända organisationer, och därför bör lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel också erbjuda den utpekade myndigheten denna möjlighet. Om en redare använder sig av t.ex. en erkänd organisation för tillsyn av fartyg, bör det enligt regeringen vara möjligt att utnyttja samma organisation även för den tillsyn som motiveras av den nu aktuella lagstiftningen i de fall organisationen tillhandahåller sådana tjänster.

Regeringen anser i propositionen att det inte finns några skäl för att begränsa möjligheten att överlåta uppgiften endast till erkända organisationer. Det finns inte heller någon EU-reglering som sätter gränser för vilka subjekt som får utöva tillsyn. Det är dock inte möjligt att utan lagstöd överlåta förvaltningsuppgifter till utländska fysiska personer. Den som ska få uppgiften måste uppfylla vissa villkor. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer föreslås därför få utfärda föreskrifter om de krav som ska uppfyllas för att överlåtelsen ska få göras. Förslaget innebär i denna del att förvaltningsuppgifter som innefattar myndighetsutövning får överlämnas till en privat aktör. Av 12 kap. 4 § andra stycket regeringsformen (RF) följer att ett överlämnande av en sådan förvaltningsuppgift som innefattar myndighetsutövning till en juridisk person eller en enskild individ måste ha stöd i lag.

De erkända organisationer m.m. som inom sjöfarten har en möjlighet att utöva tillsyn med stöd av andra, befintliga regelverk, utgörs av såväl svenska som utländska aktörer. Ett rederi som redan utnyttjar en utländsk erkänd organisation för tillsyn över rederiets fartyg kan således ha ett intresse av att använda samma organisation även för de tillsynsuppgifter som följer av regeringens lagförslag. Regeringen anser således att det bör vara möjligt att överlämna uppgiften även till utländska organ. Av 10 kap. 8 § RF framgår att en förvaltningsuppgift som inte direkt grundar sig på regeringsformen kan överlåtas till bl.a. en utländsk inrättning genom beslut av riksdagen. Enligt nämnda bestämmelse får riksdagen i lag bemyndiga regeringen eller någon annan myndighet att i särskilda fall besluta om en sådan överlåtelse. Eftersom uppgiften innefattar myndighetsutövning krävs enligt 10 kap. 8 § andra stycket RF att riksdagen fattar beslut i den ordning som anges i 10 kap. 6 § andra stycket RF.

Tillämpning av marknadsföringslagen

Enligt 6 § lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer utfärda föreskrifter om skyldighet att vid tankstationer tillhandahålla information om enhetspriser för andra relevanta drivmedel. Om en näringsidkare inte lämnar prisinformation enligt prisinformationslagen eller enligt föreskrifter som har utfärdats med stöd av den lagen tillämpas förfarandet i marknadsföringslagen (2008:486). Det innebär t.ex. att en näringsidkare vars marknadsföring är

otillbörlig får förbjudas att fortsätta med denna eller med någon annan liknande åtgärd, och att en näringsidkare som vid sin marknadsföring låter bli att lämna väsentlig information får åläggas att lämna sådan information.

Enligt regeringens uppfattning är skyldigheten att lämna information om enhetspriser för andra relevanta drivmedel till stor del jämförbar med skyldigheten att lämna prisinformation enligt prisinformationslagen. Regeringen föreslår mot denna bakgrund att det i lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel ska framgå att om en näringsidkare inte lämnar information om enhetspriser enligt föreskrifter som har utfärdats med stöd av den lagen ska påföljdssystemet enligt marknadsföringslagen tillämpas. I 1 § marknadsföringslagen finns en uppräkningslista av författningar som innehåller bestämmelser om marknadsföring m.m. Enligt regeringens förslag ska därför uppräkningslistan kompletteras med en hänvisning till lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel.

Ikraftträdande

Enligt förordningen (2016:917) om krav på installationer för alternativa drivmedel ska kraven att uppfylla standarderna tillämpas första gången i fråga om installationer som tas i bruk eller förnyas efter den 17 november 2017. Regeringen föreslår därför att lagändringarna ska träda i kraft den 18 november 2017.

Konsekvenser

De lagändringar som föreslås bedöms endast få mycket begränsad påverkan på företag som är verksamma inom sektorn för alternativa bränslen. Regeringen ser inte heller någon påverkan på statsbudgeten av lagförslagen.

Regeringen framhåller att syftet med lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel och det bakomliggande EU-direktivet är att minska de negativa effekterna på miljön till följd av användandet av traditionella drivmedel. Regleringen syftar till att underlätta användandet av alternativa drivmedel genom att bl.a. anvisa gemensamma standarder för installationer som tillhandahåller dessa drivmedel, och genom att på olika sätt informera konsumenterna om dessa installationer och drivmedel. Propositionen som behandlas här innebär bl.a. att tillsynen över tankstationer för väte regleras. Tillsammans med övriga bestämmelser som genomför direktivet bör således förslagen innebära förbättringar för miljön enligt regeringens bedömning.

Förslaget berör endast de kommuner där en tankstation för väte kommer att tas i bruk eller förnyas efter den 17 november 2017. För närvarande finns fyra permanenta tankstationer för väte: i Göteborg, Mariestad och Sandviken och vid Stockholm-Arlanda flygplats. Enligt branschföreningen Vätgas Sverige planeras ett drygt tiotal tankstationer för väte i lika många kommuner att öppnas under perioden 2017 till 2020. Som tidigare har konstaterats har kommunerna redan ett tillsynsansvar enligt lagen om brandfarliga och explosiva varor och regeringen bedömer därför att de tillkommande

tillsynsuppgifterna kan utföras med befintlig kompetens och med befintliga rutiner. De tillsynsuppgifter som föreslås i lagförslaget innebär att kommunerna måste se till att de har nödvändig kompetens och att tillsynsrutinerna anpassas. Förslaget innebär även att kommunerna kan ta hjälp av ackrediterade organ för den praktiska tillsynen, vilket minskar behovet av specialistkunskap i kommunerna. Det ska också nämnas att kommunerna har rätt att ta ut avgifter för ärendehandläggningen och tillsynen (se 9 § lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel). Regeringen bedömer därför att förslaget inte bör medföra annat än marginella kostnadsökningar för de kommuner där det finns tankstationer för väte.

Överträdelser av föreskrifter om prisinformation ska enligt propositionen hanteras enligt marknadsföringslagens bestämmelser, vilket innebär att det blir Patent- och marknadsdomstolen som i första instans kommer att pröva talan om förbud och förelägganden m.m. De eventuella ökningarna av kostnaderna som kan uppstå för Patent- och marknadsdomstolen och Patent- och marknadsöverdomstolen bedöms kunna hanteras inom befintliga ramar.

Utskottets ställningstagande

Utskottet vill inledningsvis påminna om att utskottet i september 2016 ställde sig bakom förslagen i proposition 2015/16:186 Gemensamma standarder vid utbyggnad av infrastrukturen för alternativa drivmedel (bet. 2016/17:TU2). Utskottets uppfattning var bl.a. att den föreslagna lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel är ett viktigt steg för att minska oljeberoendet inom transportsektorn och för att nå det politiska målet om en fossiloberoende fordonsflotta till 2030. För att främja att lagen följs är det angeläget med en väl fungerande tillsyn. Mot denna bakgrund välkomnar utskottet regeringens förslag till ändringar i lagen, vilket inte minst gäller frågan om vilka myndigheter som ska ansvara för tillsynen.

Lagförslaget innebär bl.a. att kommunerna blir skyldiga att utföra tillsynen över tankstationer för väte. Utskottet noterar att det således handlar om ett åliggande som i viss utsträckning inskränker det kommunala självstyret och att det därför måste vägas mot de nationella intressen som ska tillgodoses med lagstiftningen. Utskottet kan dock ansluta sig till regeringens uppfattning att den föreslagna lösningen är den mest ändamålsenliga och kostnadseffektiva för både det allmänna och den tillsynade parten, inte minst mot bakgrund av att kommunerna redan har ett tillsynsansvar för denna typ av tankstationer enligt lagen om brandfarliga och explosiva varor (LBE). Lagförslaget ger också berörda kommuner möjlighet att anlita ett s.k. ackrediterat organ för den praktiska tillsynen, vilket kan avlasta de kommuner som anser att de inte har resurser att utföra kontrollerna. Utskottet vill i sammanhanget också understryka att en välfungerande tillsyn av tankstationer för väte är av en central betydelse för att säkerställa att hanteringen sker med tillbörlig hänsyn till miljö och säkerhet.

Vad gäller tillsyn över de delar av installationer för överföring av alternativa drivmedel till fartyg som är fast monterade eller medföljer fartyg vid färd har utskottet inget att invända mot den föreslagna möjligheten för den ansvariga myndigheten att överlåta tillsynen till privata aktörer. Det kan exempelvis handla om s.k. erkända organisationer som i många fall redan utför olika former av tillsyn över fartyg. Utskottet anser därför att det är en smidig lösning för inblandade parter och att den även i viss utsträckning kan avlasta tillsynsmyndigheten. Utskottet noterar i sammanhanget att både Transportstyrelsen och Trafikanalys ställer sig positiva till regeringens förslag om vilka myndigheter som ska utöva tillsyn över att lagen och förordningen om krav på alternativa bränslen följs. Utskottet instämmer i att det är mer resurseffektivt att överlåta tillsynen till de myndigheter som redan utför tillsyn över aktuella anläggningar enligt andra befintliga bestämmelser.

För att främja en ökad användning av alternativa drivmedel och underlätta för konsumenterna är det enligt utskottets mening viktigt att konsumenterna har tillgång till en rättvisande prisinformation i samband med tankning. Utskottet är därför positivt till att påföljdssystemet enligt marknadsföringslagen ska tillämpas om en näringsidkare inte tillhandahåller information om enhetspriser för andra relevanta drivmedel enligt föreskrifter som har utfärdats med stöd av lagen om krav på installationer för alternativa drivmedel.

Utskottet anser sammanfattningsvis att lagförslaget är väl avvägt och kompletterar den befintliga lagstiftningen i angelägna delar. Utskottet föreslår därför att riksdagen antar regeringens förslag till ändringar i lagen om krav på installationer för alternativa bränslen och i marknadsföringslagen med en lagteknisk justering av 1 § marknadsföringslagen i syfte att även beakta den ändring i nämnda paragraf som följer av riksdagens beslut med anledning av propositionen Tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner (prop. 2016/17:129, bet. 2016/17:FiU33, rskr. 2016/17:237).

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2016/17:207 Tillsyn över vissa installationer för alternativa drivmedel:

1. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel.
2. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486).

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

1 Förslag till lag om ändring i lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel

dels att 7–9 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas sex nya paragrafer, 7 a–7 e och 8 a §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 §

Den myndighet som regeringen bestämmer (tillsynsmyndigheten) utövar tillsyn över att denna lag och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs.

Den eller de myndigheter som regeringen bestämmer utövar tillsyn över att denna lag och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs, dock inte i fråga om tankstationer för väte.

7 a §

När det gäller tankstationer för väte utövas tillsyn över att denna lag och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs av den kommun som utövar tillsyn över tankstationen enligt lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor.

7 b §

En kommuns uppgifter enligt 7 a § ska fullgöras av den nämnd som utövar tillsyn enligt lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor.

7 c §

Om en kommun har ingått avtal med en annan kommun enligt 26 § lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor om att de uppgifter som kommunen har enligt den lagen helt eller delvis ska utföras av den andra kommunen,

får den tillsyn som avses i 7 a § utföras av den andra kommunen.

7 d §

En kommun får ingå avtal med organ för bedömning av överensstämmelse som har ackrediterats enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 och enligt lagen (2011:791) om ackreditering och teknisk kontroll om att det ackrediterade organet ska bistå kommunen i de uppgifter som kommunen har enligt 7 a–7 c §§. Avtalet får inte omfatta uppgifter som innefattar myndighetsutövning.

7 e §

Den myndighet som utövar tillsyn över installationer för överföring av alternativa drivmedel till fartyg i fråga om de delar av installationen som är fast monterade på fartyg eller medföljer fartyg vid färd får överlåta uppgiften att utöva tillsyn till en fysisk eller juridisk person.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de krav som ska uppfyllas för att överlåtelse ska få ske.

8 §

Tillsynsmyndigheten får besluta de förelägganden som behövs för tillsynen och för att de som omfattas av tillsynen ska fullgöra sina skyldigheter enligt denna lag och enligt föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen.

Ett beslut om föreläggande får förenas med vite.

Den myndighet som utövar tillsyn får besluta de förelägganden som behövs för tillsynen och för att de som omfattas av tillsynen ska fullgöra sina skyldigheter enligt denna lag och enligt föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen.

8 a §

Om en näringsidkare inte lämnar information om enhetspriser enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av 6 § tillämpas marknadsföringslagen (2008:486), med undantag av bestämmelserna i 29–36 §§ om marknadsstörningsavgift. Sådan prisinformation ska anses vara väsentlig enligt 10 § tredje stycket marknadsföringslagen.

9 §

Tillsynsmyndigheten får ta ut avgifter för ärendehandläggning och för tillsynen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om sådana avgifter.

Den myndighet som utövar tillsyn får ta ut avgifter för ärendehandläggning och för tillsynen.

Regeringen eller den myndighet eller kommun som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om sådana avgifter.

Denna lag träder i kraft den 18 november 2017.

2 Förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486)

Härigenom föreskrivs att 1 § marknadsföringslagen (2008:486) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Denna lag har till syfte att främja konsumenternas och näringslivets intressen i samband med marknadsföring av produkter och att motverka marknadsföring som är otillbörlig mot konsumenter och näringsidkare.

Bestämmelser om marknadsföring finns bl.a. i

- lagen (1992:1672) om paketresor,
- tobakslagen (1993:581),
- lotterilagen (1994:1000),
- sjölagen (1994:1009),
- lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,
- lagen (1996:1006) om anmälningsplikt avseende viss finansiell verksamhet,
- lagen (1996:1118) om marknadsföring av kristallglas,
- lagen (1999:158) om investerarskydd,
- lagen (2002:562) om elektronisk handel och andra informationssamhällets tjänster,
- lagen (2004:299) om inlåningsverksamhet,
- prisinformationslagen (2004:347),
- lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler,
- försäkringsavtalslagen (2005:104),
- lagen (2005:405) om försäkringsförmedling,
- lagen (2006:484) om franchisegivares informationsskyldighet,
- lagen (2010:510) om lufttransporter,
- radio- och tv-lagen (2010:696),
- alkohollagen (2010:1622),
- konsumentkreditlagen (2010:1846),
- lagen (2011:914) om konsumentskydd vid avtal om tidsdelat boende eller långfristig semesterprodukt,
- lagen (2013:1054) om marknadsföring av modersmjölkersättning och tillskottsnäring,
- lagen (2014:1344) med kompletterande bestämmelser till EU:s tåg-, fartygs- och busspassagerarförordningar,
- lagen (2015:671) om alternativ tvistlösning i konsumentförhållanden,
- lagen (2015:953) om kollektivtrafikresenärers rättigheter, *och* – lagen (2015:953) om kollektivtrafikresenärers rättigheter,
- lagen (2015:953) om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner. – lagen (2015:953) om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner, *och*
- lagen (2016:915) om krav på

¹ Senaste lydelse 2017:341.

*installationer för alternativa driv-
medel.*

Denna lag träder i kraft den 18 november 2017.

BILAGA 3

Utskottets lagförslag

Ändring i regeringens förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486)

Lydelse enligt SFS 2017:427

Utskottets förslag

1 §

Denna lag har till syfte att främja konsumenternas och näringslivets intressen i samband med marknadsföring av produkter och att motverka marknadsföring som är otillbörlig mot konsumenter och näringsidkare.

Bestämmelser om marknadsföring finns bl.a. i

- lagen (1992:1672) om paketresor,
- tobakslagen (1993:581),
- lotterilagen (1994:1000),
- sjölagen (1994:1009),
- lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,
- lagen (1996:1006) om anmälningsplikt avseende viss finansiell verksamhet,
- lagen (1996:1118) om marknadsföring av kristallglas,
- lagen (1999:158) om investerarskydd,
- lagen (2002:562) om elektronisk handel och andra informations-samhällets tjänster,
- lagen (2004:299) om inlåningsverksamhet,
- prisinformationslagen (2004:347),
- lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler,
- försäkringsavtalslagen (2005:104),
- lagen (2005:405) om försäkringsförmedling,
- lagen (2006:484) om franchisegivares informationsskyldighet,
- lagen (2010:510) om lufttransporter,
- radio- och tv-lagen (2010:696),
- alkohollagen (2010:1622),
- konsumentkreditlagen (2010:1846),
- lagen (2011:914) om konsumentskydd vid avtal om tidsdelat boende eller långfristig semesterprodukt,
- lagen (2013:1054) om marknadsföring av modersmjölksersättning och tillskottsnäring,
- lagen (2014:1344) med kompletterande bestämmelser till EU:s tåg-, fartygs- och busspassagerarförordningar,
- lagen (2015:671) om alternativ tvistlösning i konsumentförhållanden,

- lagen (2015:953) om kollektivtrafikresenärers rättigheter, *och*
- lagen (2015:953) om kollektivtrafikresenärers rättigheter,
 - *lagen (2016:415) om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner,*
 - *lagen (2016:915) om krav på installationer för alternativa drivmedel, och*
- lagen (2017:425) om elektroniska cigaretter och påfyllningsbehållare.